

V luči vere

I ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasiló jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: HEERLEN, Uilestraat 12a, Holandija.

Štev. 2.

FEBRUAR 1933

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.

Leto III.

SREČA, ZDRAVJE IN VESELJE.

Se stojimo v znamenju mladega leta 1933. „Da bi bilo srečno, zdravo in veselo“! smo si voščili vseppek, čeprav morda z dvomom v srcih, kakor neverni Tomaži. Le preveč razočaranj so nam prinesla zadnja „srečna, vesela nova leta“, le preveč oblakov se vedno znova kopiči na obzorju, da bi še mogli odkritosrčno verovati v taka voščila. In vendar bi si drznil, dragi čitatelji, prorokovati, da Vam bo to leto prineslo srečo, zdravje in veselje, samo če hočete! In pa razumeti morate to prorokovanje pravilno!

Najprej mi povejte Vi, kaj je po Vašem mnenju sreča, veselje in zdravje? Ne morete mi takoj odgovoriti? Je res težko. Lažje je odgovoriti kaj ni sreča, kakor kaj je sreča. Toraj — kdor bere, naj razume! — sreča ni: premoženje, denar, služba, čast..... Premnogi, ki imajo vsega tega v izobilju, se počutijo v srcu zelo nesrečne in nezadovoljne.

Veseljé ni: zabava, uživanje, kratkočasje..... Premnogi, ki se potaplajo v vsem tem, gredo iz obupa in gnusa nad vsem v prostovoljno smrt.

Zdravje ni: samo telesno zdravje, krepki udje, mogočne mišice..... Pri vsem zdravju je lahko srce prazno, srečno ne. Rešite mi toraj lažje vprašanje: kaj je po Vašem nesreča, žalost, bolezen? Naj Vas prehitim in odgovorim na enak način kakor zgoraj. Nesreča ni: uboštvo, pomankanje, brezposelnost..... Žalost ni: osamelost, zapuščenost, pozabljenost..... Bolezen ni: če si hrom, šepav, slep, gluh. — Vse to so zunanje, tvarne, telesne neprilike, ki ne morejo zamoriti prave sreče, zadovoljstva in veselja in zdravja-zakaj to ne prebiva v telesu, ampak v srcu, v duši!

Prava in prva sreča na zemlji je v tem, da je človek dober človeku. Starši otrokom, otroci staršem; mož ženi, žena možu; brat sestri, sestra bratu; sosed sosedu, tujec domačinu, domačin tujcu. (Za nas v tujini velja še posebno: da je Slovenec dober Slovencu!)

Popolno veselje na zemlji je v tem, da je človek s človekom prizanesljiv. Vsak ima svoje slabosti, ki jih mora prenašati medsebojna potrpežljivost in prizanesljivost, vsak ima svoje breme in nihče ga ne more nositi sam. Pravo zdravje je v tem, da človek človeka ne sodi in ne obsodi, ne opravlja, ne obrekujel!

O, prava sreča in popolno veselje in pravo zdravje, ko bi te nebo dalo našemu narodu, nam izseljencem, Slovencem! Pregovor slovenski pravi: vsak je svoje sreče kovač. In je res tako. Vsak si sam kuje svojo srečo, dela svoje veselje, naliva svoje zdravje.

Pridejo pa še drugi kovači, ki mu srečo kujejo ali razbijajo, ki mu delajo žalost ali veselje, ki mu nalivajo zdravje ali bolezen, življenje ali smrt. Več ko povodnji in požari,

ko slana in suša, prizadene hudega-človek človeku! In več ko solnce in svetje, izkaže lepega človek človeku, če hoče. In nihče ni tako ubog, da bi tega ne mogel!

Zato: bodimo drug do drugega dobri, drug z drugim prizanesljivi — in prava sreča, zdravje in veselje bo pri nas in v nas!

DOŽIVLJAJI SLOVENSKEGA DELAVCA V RUSIJI.

V evropski Rusiji.

Žalostnih izkušenj v Sibiriji sem imel dosti. K sreči olajšuje življenje upanje na boljšo bodočnost. Ko bi delavec ne imel še tega, bi bil v takih okolnostih preveč nesrečen. Tudi meni je sijalo še eno upanje, namreč, da bodo razmere v evropski Rusiji boljše. Mislil sem, Azija je pač Azija, daljni pozabljeni svet, a v Evropi, zlasti še v glavnih industrijskih krajih donskega ozemlja, tam se bo dalo boljše živeti.

Zopet sem se vozil nazaj po neizmerni Sibiriji in končno le prišel čez Ural v evropsko Rusijo. Poizkusil sem najprej v mestu Tuli, nato po raznih rudokopih med Harkovom in Rostov. Videl sem, da sem prišel iz dežja pod kap. Bilo je za spoznanje še slabše kot v Sibiriji. Povsod ista delavska mizerija, slabe prehranjevalne razmere in umevno veliko nezadovoljstvo med delavstvom. Da, ko bi se človek mogel nasiti z lepimi obljubami, potem bi bil v Rusiji že davno napovedani raj, a tako sem našel le bedo. Zato je umevno, da se je ruski narod odvadil smejati se. Smeh sem videl le še na brezkrbnih otroških ustih. Večina si želi izpremembe, a si ne more pomagati.

Enkrat sem pa le videl v Rusiji jako vesele obraze. Bilo je to v bližini Omska, kjer sem delal. Vprašam po vzroku izvem, da so ljudje nekje čuli, da bo vojska med Rusi in Japonci. Zato je bilo vse po konci in veselo. Vojska, vojska! In ko bo vojska, se vzdignejo in se oprostijo boljševikov. — Kakor so se med svetovno vojsko otreli carske knute, tako jim bo vojska z Japonci pomagala, da se otresejo boljševičkih škorpionov. Veselje je bilo to pot še prezgodnje. Sovjetski veljaki so raje sramotno požrli japonska ponižanja in se ognili vojske, ne toliko iz strahu pred Japonci kot iz strahu pred svojimi „srečnimi“ državljani, tovariči.

Veliko se govori o enakopravnosti žene v sovjetski Rusiji. To je resnica, ki sem jo sam povsod opazoval. Ruska žena je enakopravna z možem. Kot on mora tudi ona opravljati vsa tudi najtežja dela. Oproščena je gospodinjstkih in materinskih skrbi, a je zato postala sužnja državnih mogotcev in dela, ki velikrat zanjo in primerno. Mislim, da bi se za tak napredek naše žene lepo zahvalile. S tem je ubito zdravo družinsko življenje in uničena tudi sreča žene. Povsod po kulturnih

deželah gre prizadevanje za tem, da se omeji žensko delo in da se ženo vrne tja kamor spada v družinske posle, Rusija trga ženo iz družine in jo meče v najtežje tovarniško delo. Boljševizem dela to po načrtu, ker hoče družino razbiti. Meni, priprostemu delavcu, to ni šlo v glavo. Ne vem čemu bi garal, ako ne bi vedel, da se trudim za svoje otročiče, za svojo družino. Ruski delavec naj gara za negotovo, sumljivo izboljšanje človeške družbe brez ozira na lastne ali družinske koristi. Za to je treba ali norcev ali pa svetnikov. Večina ljudi, tudi ruskih, pa ni ne eno ne drugo.

Mnogi so me spraševali, ako v Rusiji res ni nobene vere več. Kar sem jaz videl, je nasprotno resnica. Če tudi se zatira vse, kar je verskega, je ne le starejši rod ampak tudi mladina, ki je zrastle v novih, brezverskih razmerah, še verna. Kot preje se še vedno prekrizavajo, ko gredo mimo cerkev in svetih podob, kot preje, prižigajo po cerkvah sveče Bogu in svetnikom v čast.

Delavci, kar vam pripovedujem, vse je čista resnica, ki sem jo sam videl, sam poizkusil. Ko bi mi preje kdo drugi to pripovedoval, bi mu težko verjel, skusiti sem moral vse sam. Rekli vam bodo: laže, ni res. Vprašajte jih, ako so bili sami tam, vprašajte jih, zakaj so mi v Franciji neki slovenski sodrugi zvičajno vzeli zvezek, v katerem sem imel zapisane natančne podatke o ruskih razmerah, in ga vrgli v ogenj. Ali so se mar bali resnice? Spominov, ki jih nosim v glavi, niso mogli uničiti. Moj trdni namen je vsakemu povedati resnico o sedanjem ruskem paradizu. Tako moja dolga pota in stroški in trpljenje morebiti le ne bo zastonj. Onim pa, ki nasprotno trdijo, ponovno svetujem, naj gredo rusko srečo sami okušat, saj vlaki še vozijo v Rusijo. (Daljé).

FRANCIJA.

Liévin.

Naše poročilo v decemberski številki Rafaelo o sklenjeni pogodbi med Jugoslavijo in Francijo žal za enkrat še ne odgovarja dejstvu. Res je dobil predsednik zveze jugoslovanskih rudarskih društev za severno Francijo omenjeni brzovjav iz Pariza, ki pa ni bil poslan od merodajnih faktorjev kot smo se informirali. Na vsak način je zelo grdo se tako norčevati iz delavstva, ki že toliko let zahteva prepotrebno konvencijo.

Zadeva invalidnine. Še vedno se oglašajo posamezniki, ki bi bili radi deležni invalidnine. Vsem tem v pojasnilo objavljamo tu rzsodbo invalidskega sodišča dravske oblasti v Ljubljani z dne 3. 8. 1932 št. 21614 v zadevi prošnje za invalidnino nekega našega rudarja v Sallaumines.

Prošnja je mila zavrnjena vsled naslednjih razlogov, ki jih omenjena rzsodba navaja.

Invalidski zakon z dne 4. 7. 1929 določa, da se morajo vsi, ki reflektirajo na invalidsko podporo, prijaviti najkasneje do 31. 12. 1929, ker sicer izgube vse pravice po invalidnem zakonu; nadalje, da se morajo vsi oni naši državljani, ki se nahajajo v inozemstvu, vrniti v domovino najkasneje do 1. 11. 1929 (§ 103 citiranega zakona.)

Kdor ni spolnil teh zahtev, izgubi vsako pravico do invalidske podpore, in so vse prošnje zastonj. Toliko v pojasnilo onim, ki se za stvar zanimajo.

Uradni razglas. Kraljevi konzulat Jugoslavije v Lille sporoča, naj se v najkrajšem času zglasijo pri njem vsi vojno-obvezanci, ki še niso uredili svojo vojno dolžnost, in sicer naj pošljejo sledeče podatke oziroma papirje: Natančen naslov, potni list, krstni list in tri fotografije.

Smrt. V 47 letu starosti je umrla v bolnici v Lens žena rudarja in gostilničarja gospa Angela Oblak. To leto se je hotela vrniti v Jugoslavijo, da bi se udeležila tam nove maše svojega sorodnika in bi ob enem praznovala svojo srebrno poroko. Bog je odločil drugače. Naj počiva v miru!

Sallaumines.

Malokdaj se oglasimo v „Rafaelu“, če tudi nas je precej tukaj. Kriza nas tare, kakor vse druge, upamo, da se kmalu na bolje obrne.

Tu raznašajo po hišah nek komunistični list „Republiko“, v katerem pišejo, da izhaja v Holandiji, česar pa mi ne verujemo. List se hrani največ z osebnimi napadi, najbolj — se zdi — mu je napotu naš g. župnik Valentin Zupančič, ki je taka blaga in mirna duša.

Ne maramo se mešati v politiko in umazanarijo, ki je lastna „Republiki“, rečemo le to, naj puste oni okrog „Republike“ nas poštene ljudi pri miru, da si ne poparijo svojih prstov in rok, ker so vsi dobro poznani. Pregovor pravi: po njihovih delih jih boste spoznali. Resnicoljubi.

Še enkrat nogometni klub. Nekdo si je dovolil neumestno šalo s poročilom o nogometnem klubu. Kaj takega bi prenesli k večjemu za 1. april, a ne za januarsko številko resnega delavskega lista. Dotičnik naj pazi, da ne porabijo prizadeti njega za žogo. Časi so prerenski za take neumnosti.

Pripomba uredništva. Vse dopise, ki želite, da bodo objavljene, pošljite preko Vašega g. duhovnika, sicer jih ne moremo priobčiti.

Bruay-en-Artois.

Društveno življenje. 22. januarija t. l. se je vršil občni zbor društva sv. Barbare. V pretečenem letu je društvo pod predsednikom Rudolf Kolenc prav živahno delovalo. Dramatični in pevski odsek sta imela pokazati lepe uspehe, in kar je društvenike še prav posebno veselilo, blagajna je v zelo dobrem stanju, kar bi se po drugih društvih težko pohvalili.

Pri volitvi je bil izvoljen za predsednika dolgoletni agilni član društva Franc Simonič. Je to redok slučaj v našem društvenem življenju, da samski ali kakor pravimo purš doseže predsedniško čast, in je znamenje velikega zaupanja društvnikov v njegovo delovanje. Sicer je bil ja še pred kratkim celo predsednik francoske republike fant, Gaston Doumergue.

Mladinsko gibanje. Mladina tudi noče zaostati za odraslimi. Ustanovili smo Krekovo mladino. Mladi fantje kažejo veliko gorečnost in z veseljem prihajajo sestankom. Ko bo iz cvetja kaj sadu zrastle, se bomo zopet oglašili.

Časopisje. Rafaela pride v našo kolonijo 60 izvodov, tako, da smo z ozirom na število prebivalcev prvi v Franciji. Prav tako! Le da ne bomo zato opuščali drugih naših tudi potrebnih listov kot oBgoljub, Glasnik, Domoljub. Denar, ki ga daš za dober list, ni vstran vržen, ampak prinaša dobre obresti.

Merlebach.

„Lump moraš biti, pa gre.....“ Že smo na tem mestu opozarjali na razne sumljive elemente, ki prihajajo tam izza meje (bodisi „peš“ iz Jugoslavije ali Nemčije i. t. d.) in ki potem se čudovitim talentom v nekaj dneh iztaknejo in poiščejo vse naše ljudi (— ko bi izseljenski misijonar imel tak talent! —) in se še bolj čudovitimi zgodbami vzbujajo usmiljenje, oziroma izvabljaajo denar.

Tako se je za božič naenkrat pojavil med nami neki Sladič, menda niti 20 letni fante, prihajajoč iz Westfalije, oziroma peš iz Jugoslavije, dobro oborožen za tako pot z vsem potrebnim: brez potnega lista, brez vsakih osebnih dokumentov-toda čujte, s priporočilnim pismom na ravnatelja premogovne družbe, s katerim je na vsak način hotel na sam sv. večer imeti malo konferenco. Ker se to seveda ni zgodilo, je bil nekoliko rozačaran nad svojim geslom: lump moraš biti, pa gre..... No, glavno orožje mu je še preostalo, namreč poln koš zabavnih in nezabavnih zgodbic, ki so kar od daleč dišale po laži in lumpaciju vagabunda. — Najprej je brez najmanjšega povoda, ne da bi ga kdo spraševal, z blatom obmetal čast svoje matere. (Dober, nepokvarjen človek ne bo nikoli brez težkega vzroka razodeval sramote lastne matere!) Že prej je pri naših oblasteh v Metz prav

na otročji, a grd način denunciral naše rojake v Westfaliji, češ da je tam v enem samem mestu 20.000 Slovencev, ki skupno z Nemci in Madjari rovarijo proti Jugoslaviji. Vodijo jih pa 2 slovenska duhovnika! Ko sem mu zabrusil, da je to strašno debela laž-zakaj v Westfaliji sedaj ni niti enega slovenskega duhovnika — jo je v zadregi hitro odkuril. Le žal da je odnesel tudi podarjenih mu 10 frankov. Gosp. konzulu je celo grozil, da ako mu ne izda potrebnih listin, gre nazaj v Nemčijo, kjer bo z onimi sodeloval. — Drugod zopet se je hvalil z zgodbo, da je bil 5 let pri ciganih, kar bi bilo iz vsega obnašanja in videza morda edino resnično. Nadaljne historije bi bile, da je dezertiral iz Jugoslov. vojske, da je padel iz aeroplana 1000 m visoko! i. t. d. Kljub ali morda ravno radi prezanimivih dogodivščin mu je šlo žito lepo v klasje: podnevi je „fehtal“, ponoči pa pil, po nekaj dnevih pa v resnici bil sprejet na delo, kar tudi pošten in neoporečen samec danes težko, težko doseže. Toda on je samozavestno odgovarjal: „Lump moraš biti, pa gre.....“ Menda je dandanes res tako. Zakaj nenadoma je prišlo prijazno vabilo, da bi ga gospodje v Belgradu radi poznali, naj nemudoma pride, najboljšo kar „per šub“. Da mu med potjo ne bi bilo dolgčas ali kaj podobnega, je dobil uradno spremstvo do Jesenic, kjer ga je s častjo sprejelo oko postave. Tako se je res končno lepo potrdilo geslo: Lump moraš biti, pa gre. In še pelješ se, brezplačno in v varnem spremstvu!

Razveseljiv pojav. „Inter arma silent musae“, pravi latinski pregovor. Po naše bi se to reklo približno: med vojno umetnost in prosveta počivata. Isto bi lahko trdili o takih kritičnih letih kot jih doživljamo sedaj. Zato je zanimiv in obenem razveseljiv pojav, da se v naših delavski družtvih ravno v najtežji krizi oglašča smisel za lepo knjigo in celo za umetnost, to je petje in zlasti dramatiko, igro. Zdi se nam potrebno v tem oziru dati par navodil. Najprej glede lepe knjige, kot se imenuje dobro čtivo. Dobra knjiga mora človeka izobraževati, plemeniti, vzgajati in zabavati obenem. Knjiga, ki samo zabava, poleg tega še laže ali pohišuje človeka, ni lepa knjiga, ampak je „šund“, ki kakor slab kino naredi neizmerno več škode ko koristi. Naša knjiznica v Jugosl. Domu ima samo lepe knjige, to lahko trdimo in še prav izbrane. Nekateri sicer mislijo, da so že vse prebrali. Morda, a najbrže samo tiste knjige, ki se **njim po naslovih** dopadejo. Mnoge pa so še neprebrane, ker nosijo na videz nezanimiv in nedolžen naslov, a so po vsebini prav lepe. — Novih knjig si moremo le prav počasi nabavljati radi draginje in zlasti še radi drave poštine in carine. Tako je n. pr. za 40 izv. nevezanih Mohorskih knjig znašala pošt. in carina skoro 200 fr! — Isto ko za knjige velja za igre. Tudi te so ene dobre, druge „šund“: Med dobrimi zopet ene bolj plehke, samo za smeh; razne burke, ki jih požiramo samo z očmi; druge globlje, pri katerih je treba misliti in jih doživljati z razumom, dušo in srcem. Res je treba za te vrste iger dobrih igralcev. Pa ti bi se našli. Skoro več težav je v tem, da ni na razpolago dobro opremljenega odra. Z dobro voljo in zadostnim zanimanjem pa bi se odstranile vse vsaj največje zapreke.

Podporno Društvo sv. Barbare, Freyming-Merlebach je v nedeljo 22. jan. priredilo lepo uspeli igri: Kmet Herod in Vse naše. Za poveliki noči pa bo treba po zgornjem navodilu poseči po čem lepem!

Podp. društvo „Edinost“ pripravlja za post večjo igro, Molier-jevega „Skopuha“. Zelimo kar najlepši uspeh.

Pevsko dr. „Zvon“ v Cité Jeanne d'Arc bo za pust svoje člane zabavalo z „Muhastim muzikantom“.

„Triglav“, Merlebach pa si je vzelo pogum kar za opereto. Po veliki noči enkrat bomo lahko poslušali „Kovačevega študenta“.

Prostori Jugoslov. Doma so tako ob dela prostih dnevih kar nepretrgoma zasedeni, da se komaj zvrstijo. Bo treba točnega reda, da bomo zares lahko „ankrat adn, ankrat adn“!

Cerkveni vestnik. Radi mraza in zgodnje ure (1/2 8 h) februarja meseca v Kreutzwaldu najbrž ne bo slovenske službe božje.

Dopis iz delavskih vrst Merlebacha.

Upam, da mi boste toliko naklonjeni, g. urednik, in priobčili moj dopis. Saj ste v novoletni številki Rafaela povdarili, da list zastopa delavske pravice. Kako smo novo leto začeli, mi pač ni treba omenjati; isti boben poje kakor poprej. Naša premogovno družba si je pač lahko naredila kljub krizi lep račun, saj smo ji z našimi žulji spravili skupaj težke milijone čistega dobička, a nam je letni obračun pokazal samo izgubo. Nalagajo se nam vedno težja bremena. Lani so nam ukinili bolniško podporo od vsakega praznovanega dne. Od 15. 11. 1932 ponesrečen rudar od prvih treh dni ne dobi nikake odškodnine. Bil sem ponesrečen, kamen mi je padel na nogo. Ker mi je ni ravno odbilo, mi „revirštajger“ ni dovolil zapustiti dela. Prišla mi je na misel zgodba, ko bolni zdravega nese. Mi bolniki za drave delamo! — Za nas na konferenci v Ženevi o 40 urnem delavniku pač ni treba izgubljati nobene besede. Mi delamo dostikrat samo 32 ur tedensko, naši komaj 20 letni inženjerčki bi pa radi, da bi ves premog pokradli kar v enem dnevu! — Zelem, da bi Rafael rasel na ugledu in priljubljenosti, pa tudi na obsegu. Zato pa treba zmeraj več naročnikov! R. F.

Dopisi.

Uckange. V vsaki številki „Rafaela“ čitamo, kako napreduje slovenske kolonije. Seveda ima pa tudi vsaka svojega voditelja. Pri nas smo brez voditeljev, ne živimo pa zato nič manj napredno. Pred nedavnim je poročal naš Rafael, da živi tu pet slovenskih družin, to še ni nič. Imamo pa tudi tri koruzne zakone. Pika!

Aumet. Veselo novico Vam moram sporočiti, gospod urednik. Prišel je med nas nov slovenski duhovnik g. Anton Švelc. Njegov prihod nas je srčno razveselil. Posebno smo veseli starši, ker se gospod tako zanima za naše otroke. Ako se mu bodo njegovi idealni načrti glede vzgoje otrok vsaj delno uresničili, mu bomo mi slovenski starši iz vsega srca hvaležni.

Pri občnem zboru našega slovenskega delavskega društva je bil skoro enoglasno izvoljen naš vrl tovariš Andrej Pišler.

V januarski številki „Rafaela“ je neka mala netočnost glede našega pevskega zbora, ki zelo vznemirja pevce in pevke, in ki našemu zboru več škodi ko koristi. Ker je padel sum na me, sem primoran izjaviti, da nisem pisec tistega članka. (Isto potrjuje tudi uredništvo. Urednik.) Kot pevovodja izbiram pesmi sam, kar se mi zdi najprimernejše, posvetujem se pa prej tudi s člani. G. dopisnika pa prosim, naj pride drugič s svojim podpisom, pa si bomo prijatelji.

Vsekakor se mi zdi potrebno — in naši pevci to tudi zaslužijo, — da jim dam na tem mestu vso priznanje, ker prihajajo tako radi k pevskim vajam potem, ko so se v jami pošteno mučili. Imam v pevskem odseku res požrtvovalne ljudi — med drugim tudi matere, ki nimaio svojih malih kje pustiti, pa jih prinesejo s seboj. Slovenci! klobuke dol pred tako zavednimi in požrtvovalnimi Slovenci in Slovenkami v Aumetzu! Štefan Biščak, organist.

J. in C. Aumetz. Žal Vam ne smem sporočiti imena onega, ki je napisal članek. Pač pa sem ga opozoril, naj se Vam sam javi. Urednika veže uredniška tajnost. Vedite pa, da kaj takega „Rafael“ ne bo več priobčil. Urednik.

Vsem dopisnikom! Prosimo, da pošiljate svoje dopise preko slovenskega duhovnika v Aumetzu ali pa preko tamkajšnega društva, ker mi ne poznamo Vaših razmer. Uredništvo.

Tucquegnieux.

Marine. To pot imamo čast, da poročamo o izrednem, morda edinstvenem dogodku med našimi rojaki v Franciji: To živi družina, katere oče in mati sta imela devetnajst otrok.

Sedem izmed teh je umrlo, dvanajst je pa še živih. Najmanjši je star tri leta. Ni nam menda treba dopovedovati, kako težko je revnemu rudarju v tej krizi preživljati tako številno družino. Ko je zvedel gospod konzul Mišič, iz Metza, za to družino, jo je sam osebno obiskal in ji že tedaj iz svojega žepa dal nekaj podpore. Nasvetoval je očetu, naj se obrne za pomoč na Jugoslovanski dvor. Res je napravil Senegačnik prošnjo in jo poslal na konzulat v Metz. Ni dolgo trajalo in gospod konzul je sporočil, da je bila prošnja na dvoru uslišana. Nj. V. kralj Aleksander I. je podaril revni družini 1000 Din, kar znese v francoski valuti 350 frs. To podporo je izročil srečnemu očetu tuk. učitelj Jankovič dne 8. jan. t. l. na slovesni prireditvi v čast našemu vladarju, katera se je vršila društvenem prostoru Jugoslovanske kantine na Marini.

V četrtek dne 19. jan. t. l. je pa obiskal naše družine novi naš izseljenski duhovnik g. Švelc Anton. Kakor navadno so prišli otroci ob 3. uri pop. k slovenskemu katekizmu. Nikakor niso mogli zatajiti veselja, da imajo po dolgem času zopet svojega kateheta, kateri jih bo učil v njih lepem materinem jeziku. Pozdravili sta ga dve deklici. Prva je bila hčerka gospe Rože, ki je deklamirala pozdravno pesmico, katero je zložila za to priliko njena mama. Druga je bila Tončka Završek, ki je pozdravila gospoda takele: „Pozdravljamo Vas, novi naš gospod katehet. Brez vodnikov se celo odrasle ovce izgubijo, še bolj pa bi se porazgubili mi, mala jagnjeta. Sedaj smo rešeni te nevarnosti, saj imamo zopet gospoda kateheta, ki nas bo učil, kaj je prav. Učil nas bo to v našem lepem slovenskem jeziku. Obljubljamo, da bomo pridni in poslušni. Vas, gospod katehet, pa prosimo; pridite pogosto k nam in mnogo lepega nas naučite. Za vse kar nam boste storili dobrega, pa kličemo že v navrej: Bog plačaj.“ Gospod je bil vesel lepega sprejema. Obdaril je deklico in ostale otroke s podobicami in s sladkorčkom.

Na Marini ne praznujemo več. Novih delavcev pa ne sprejemajo več, razen dobrih jugoslovanskih delavcev, ki imajo tu družino in ki so ostali na enem in istem delu vsaj dve leti, to se pravi če so delali v železnem ali premogovnem rudniku.

HOLANDIJA.

Društveno gibanje.

Januar je bil mesec občnih zborov. Pri vseh naših društvih so se vršili. Prav zanimiva so bila poročila funkcionarjev pri posameznih društvih. Povsod napredek, ponekod prav lep, ne sicer na široko, pač pa na globoko. V nekaterih društvih je celo število članstva popustilo, zato pa ni bil napredek nič manjši. Eno načelo je usmerjalo delo naših društev v pretečenem letu: hočemo dobrih, vernih članov. Hočemo si ustvariti jedro, ki bo prekvasilo potem vse naše ljudi. V ta glavni namen je bilo usmerjeno vse delo v organizacijah. Uspelo je, ne še kot bi bilo želeto, vendar to vemo danes, da je to edino prava pot, ki gremo po njej tudi letos dalje...

Nieuwenhagen. Občni zbor se je vršil dne 15. januarja, bil je navzoč izseljenski duhovnik. Izvoljen je bil stari odbor, le mesto odstopivšega Antona Mlakar smo izvolili Janeza Kobilšek.

V Brunssum se je vršil občni zbor isti dan. Izvoljen je bil odbor: pred. J. Hriberšek, Hazenkampstr. 112, Rumpen, tajnik Fr. Pučnik, Pelgrimsweg 7, Rumpen, blagajnik J. Kupnik, Heufkenstr. 23, Brunssum.

V Spekholzerheide smo imeli občni zbor 8. jan. Izvoljen je bil odbor: Fr. Ožek, Graverstr. 8. kot predsednik, tajnik Fr. Vodeb, Steinweg 59, Kaalheide, blagajnik M. Razoršek, Kleingraverstr. 83. Pri občnem zboru je bil navzoč tudi „Rafaelov“ urednik.

V nedeljo 19. febr. priredi društvo družinski večer.

Chèvremont. Naprej gremo. Odstopila sta sicer dva člana, dobili smo pa štiri nove. Na občnem zboru je bil izvoljen

star odbor, razun odstopivšega tajnika, na katerega mesto je bil izvoljen g. Rihtar. V odboru so torej: pred. Ravnikar R., podprde. Vok, blag. Belinc, knjižničar Pribovšek.

Odgovor na dopis društva iz Chevremona: V novih pravih društvu sv. Barbare se glasi § 3, da so izredni člani le žene in otroci jugoslovanskih družin. Vsak moški član mora biti reden član, če tudi plačuje — z dovoljenjem društvenega odbora — le polovično članarino. Torej je bil odbor popolnoma pravilno izvoljen. Urednik.

Eygelshoven. Na občnem zboru 8. jan. je bil izvoljen nov odbor, in sicer: pred. F. Klinar, stanujoč Eijgelshovenerweg 16 Waubach, podpred. J. Komac, tajnik V. Plaznik, blag. M. Plaznik, knjižničar J. Komac.

Iz Lutterade nam poročajo: Društveno knjižnico je prevzel podpredsednik društva Alojz Knez, Timorstr. 13, Lindenheuvel.

Dne 8. januarja smo obdarovali naše otroke. Bilo je prav lepo, ko smo razdelili našim 68 malčkom lepe stvari, potem ko so pod vodstvom učiteljice gdčne Ažman zapeli več slovenskih pesmi. Hvala gdčni učiteljici za njen trud!

Občni zbor Zveze se je vršil 5. februarja. Izvoljen je bil odbor: preds. Al. Kronovšek, Röttscherweg 42, Nieuwenhagen, tajnik Iv. Novak, Roebroekerweg 37b, Heerlerheide, blagajnik M. Kužnik, Akerstraat 26, Rumpen, odborniki (društveni predsedniki): Fr. Klinar, Eijgelshovenerweg 26, Waubach, M. Kunej, Steenbergstr. 28, Hoensbroek, M. Štrucelj, Kampstr. 104, Heerlerheide, J. Hriberšek, Hazenkampstr. 112, Rumpen, F. Ožek, Graverstr. 8, Spekholzerheide, I. Pouh, Napoleonbaan Noord 69, Lutterade, R. Ravnikar, Kloosterraderstr. 43, Kerkrade, J. Žnidaršič, Kerkstr. 55, Nieuwenhagen.

Iz blagajniškega poročila povzemamo sledeče podatke: Zvezina blagajna je imela 320.78 fls. dohodkov, izdatkov pa 275.29 fls., čistega v blagajni torej 45.32 fls. Razun tega se je izplačalo preko Zveze v blagajno R.K. Werkliedenbonda 305.80 fls. — Podporna blagajna, ki jo vodi Zveza, ima 135.— fls. čistega, za socialni fond je nabranega 76.75 fls.

V splošnem smo na občnem zboru pogrešali natančnega programa o bodočem delu Zveze, kakor tudi preglednega poročila o celotnem delu lanskega leta.

Nova pravila — tako društvena, kakor Zvezina — so dostavljena vsem društvenim predsednikom. Tiskana so v obliki lične brošure. Vsak član društva mora imeti izvod pravil. Komad stane 15 centov.

Razne novice.

Umrli je dne 5. februarja v Heerlenu v bolnici gospa Elizabeta Vršaj. Ker je stanovala v Nieuwenhagen, Schanserweg 70., so jo tudi prepeljali tjakaj, kjer se je vršil 8. februarja pogreb, ki sta se ga udeležila tudi slovenski duhovnik in pater Teotim. Pokojna zapušča moža in več malih otrok. Naj počiva v miru!

Glas iz domovine. Večkrat se zgodi, da naši ljudje kar lahkomišljeno odpovedo delo na rudniku ter odidejo v domovino z namenom, da se več ne vrnejo. Naš slovenski duhovnik daje vsakomur nasvet, naj se prej prav dobro premisli, ker doma pač ne bo zlahka našel dela. Pa nekateri vseeno odidejo, potem pa pišejo iz domovine, da bi radi zopet nazaj. Ali kaj pomaga, ko so si pa Holandci zadnje čase oskrbeli taka vrata, ki se odpirajo le ven, noter pa ne. Samo en primer takega pisma!

„Meseca oktobra lani sem se odselil v domovino. Vi, gospod, ste mi takrat nujno odsvetovali, ker sem Vam povedal, da nimam doma ničesar. Pa Vas nisem ubogal. Danes mi je strašno žal. Zato se obračam z nujno prošnjo do Vas, da mi zopet preskrbite delo na Lauri, kjer sem bil zaposlen. Prosim Vas, prosim Vas prav lepo. In kmalu mi odgovorite, ker tu ne morem živeti.“

Iščejo se Marija Klun, hči Mihala Klun in Neže r. Bevc, rojena 9. 7. 1914 v Kerkrade, dalje Janez Turk rojen 8. 5.

1895 in Zupanc Hubert ki je stanoval v Molenstr. 17. Geleen ter Sotlar Ivan, ki je stanoval v Lutterade, Burg. Lemmensstr. 177.

Slovenski fotograf Jozef Zalar v Eygelshoven se priporoča vsem Slovincem. Pri slovenskih prireditvah pride fotograf brezplačno slikat, treba ga je obvestiti.

Tolmač za nemški, holandski in flamski jezik tako v ustnih, kakor pismenih zadevah: Jozef Zalar, fotograf, Putstr. 17. Eygelshoven.

Podravnatelj rudnika Laura g. Jakob H. L. A. Gadiot je po kratki bolezni — vnela so se mu pljuča — mirno v Gospodu zaspal. Pogreb blagega pokojnika, ki je bil vnet in goreč katolik, se je vršil dne 10. februarja 1933 v Eygelshoven.

Potne liste naj dvignejo na Kr. Konsulatu v Heerlenu: Brinšek Gregor, Bizjak Jozef, Blatnia Fr., Frangeš St., Gognevac A., Granič M., Hočevnar Al., Klun Marija, Kurnik J., Kuder Antonija, Kozar Fr., Kopina Al., Kralj Ciril, Kobilšek Iv., Lipovšek H., Leskovšek Rud., Medvešek Ant., Murn Fr., Novak Edv., Ostir M., Petelinšek Ant., Poderčnik Frid., Pavlovič M., Rode Fr., Ramšak A., Rabuda Fr., Škorc Jan., Sotlar Ivan, Skamen Albin, Škofljanc Ivan, Tepež M., Unetič Fr., Vunjak Sava, Zupanc Hubert., Vidovič Al.

Tamburaški odsek „Domovine glas“ iz Eygelshoven nam piše: Dne 29. jan. smo imeli občni zbor. Dne 26. febr. priredimo družinski večer. Na občnem zboru je bil izvoljen odbor: preds. Mlaker Anton, Domevšek Ant., Novak Fr., Škraber L., Koprivšek Iv., Gantar K. Odsek obstoji še le tri mesece, pa si je pridobil že veliko simpatije med Slovinci. Dirigent tamburaškega odseka je Čebin, iz Nieuwenhagen, Schanserweg 22.

Se en dopis smo prejeli glede tamburaškega odseka: Res, veseli smo naše godbe, ki nam tako lepo zaigra naše narodne pesmi. Želim, da se vsi, ki se zanimamo za to lepo narodno godbo, združimo v godbeni odsek, ki nam bo le v veselje in ponos. — Posebna zahvala gre dirigentu g. Čebnu, ki se tolikanj trudi in pod čigar vodstvom odsek tako lepo uspeva.

Krasen misijonski film „Ria-Rago“, ki nas je ganil do solz, smo imeli priliko videti dne 12. februarja v Heerlerheide in Nieuwenhagen. V Heerlerheide, je bil obisk naravnost veličasten: velika dvorana v patronatu je bila polna. Prostovoljnih prispevkov se je nabralo v obeh krajih nekaj nad 13 gold, kateri znesek se je izročil misijonarjem, ki so nam predvajali film.

Službe božje v februarju in marcu:

- 12. februarja ob 9. v Eygelshoven in Spekholzerheide.
- 19. februarja ob 9. v Brunssum (pri sestrah) in Nieuwenhagen. V Brunssumu po sv. maši zborovanje društva.
- 26. februarja ob 9. v Nieuw Einde.
- V Chevremontu ne bo sv. maše ta mesec.
- 5. marca ob 9. v Lindenheuvel in Gezellenhuis Emma.
- 12. marca ob 9. v Eygelshoven, ob 9. v Spekholzerheide.
- 19. marca ob 9. v Brunssum in Nieuwenhagen.
- 26. marca ob 9. v Nieuw Einde in Chevremont.

Slovenskega duhovnika ne bo doma v dneh od 25. febr. do 3. marca, odpotuje v Nemčijo.

Šolske knjige so prejeli otroci po vseh slovenskih šolah. Poslala jih je Banska uprava iz Ljubljane. Starši naj pazijo, da bodo otroci koncem šolskega leta vrnili nepoškodovane knjige nazaj.

Mohorjeve družbe ne pozabite! Lani je bilo 72 naročnikov. Vsakomur se dopadejo knjige. Še marsikdo bi jih bil rad imel, pa smo jih žal naročili le toliko izvodov, kolikor se je lani javilo naročnikov. Treba se je javiti do 15. marca in plačati 1. gold. Zato dobite po zimi 6 lepih knjig!

Javite se pri predsedniku društva ali pri slovenskem duhovniku.

Pismo dekletom. Sestre drage! Vesela sem Vašega odziva. Pridite — iskreno vabljeni vse, ki Vas je doseglo „Pismo“ v januarski številki „Rafaela“. Po blagohotni naklonjenosti in razumevanju našega bodočega dela nas je družina g. Kužnika sprejela pod streho.

Sestale se bomo prvič v nedeljo 19. februarja ob 1/2 5. pop. v Rumpenu, Akerstr. 26, pri družini Kužnik. Povabite vse znanke!

Do veselega svidenja!

M. Ažman, učiteljica.

NAŠ UREDNIK NA POTOVANJU PO BELGIJI.

Včasih prime človeka tisti čudni „Reiselust“, pa zbaše svoje stvari v kovček — in hajdi po svetu. Posebno pa še urednik kar ni srečen, če mora vedno sedeti za svojo mizo in pisati. Zgodi se mu namreč prav lahko, da ga njegovi sicer pridni dopisniki prav napačno informirajo, in če zagleda potem tak „nebodigatreba“ beli dan — jojmene, potem leti po uredniku!

Pa jo je mahnil naš urednik tja v belgijsko poljan..... tja, kjer je začenjal pred leti svoj prvi misijon in na katere kraje ga vežejo tako lepi spomini!

Strašno pusta si sicer ti limburška ravan tam onkraj Maasa, nič privlačnega nimaš na sebi — in vendar si mi tako draga, ker moj rod prebiva v tvojem okrilju, rod, ki trpi, strašno trpi in ki tujina mu pije negovo srčno kri..... Zato tako rad pohitevam tja v limburško „Heide“.

Eysden.

V Eysdenu tam so zastavljali naši prvi pionirji svoje pluge od blagega patra Lederhasa, preko p. Vrtočca do patra Rojca, vsi iz Louvaina, tam je sejal božje seme tudi naš navdušen gospod Pohar iz Celja in še nekdo je skušal tam zastaviti svojo lopato in brazda se je zarežala globoko, ker plemenita je ta zemlja — in danes se trudi v potu svojega obraza naš dober Svato, ki orje, orje, da bo zamogel za neko dobo vsaditi sad narodne prosvete.

In kdo ne bi namenil svojega prvega koraka k njemu, ki mu bo zgodovina dala ime narodnega misijonarja? Saj sva svidenja vedno oba vesela.

Al' njega ni doma. Tam v daljni koloniji poučuje svoje male. Pogledam torej k drugim svojim znancom in prijateljem, da poizvem kaj je novega in da jih še ponovno povabim k nedeljski službi božji.

In zvedel sem marsikaj novega. Naj vam kar po vrsti povem.

„Kako je z delom? Sprejema rudnik nove delavske moči? Koliko se zasluži povprečno? Kako je z bolniško blagajno?“

„Prav rad sprejme rudnik nove delavce. Težava je le v tem, da država dela nepremostljive ovire — nihče namreč ne more dobiti vizuma, da bi na novo prišel v Belgijo. — Zaslužek se je zadnje čase zelo poslabšal, šleperji zaslužijo 31 do 34.50 frs., kopači 40 do 45 frs. Živi se še, a prihraniti se ne da nič. — Če je človek zdrav že še gre, naravnost obupno pa je stanje onih, ki morajo biti dalj časa odvisni od bolniške blagajne. Prvih 5 dni svoje bolezni ne dobe ničesar, potem dobe samci po 6, poročeni po 10 francov dnevno iz bolniške blagajne. Ranjenci dobe po 17 frs. na dan. Sedaj pa pomislite, kako naj družina s 3, 4 ali še več otroci živi za 10 frankov na dan?“

„To so žalostne stvari. Imate še kaj veselega za poročat?“

„Tudi veselega Vam imam nekaj za povedat. Prej pa mogoče še to, kar bo gotovo tudi zanimalo Vaše čitatelje. — Novica — stara že sicer, vendar še Rafael ni o njej poročal — je tudi to, da je odšel lani v domovino dobro znani in med Slovinci zelo priljubljen g. Jakob Skale, ki je imel kantino na Traversiere 46. Isto kantino vodi sedaj g. Alojz Krajnc, ki ima trenutno 15 samih fejest fantov oz. mož. —

V bolnici v Lüttichu se nahaja mož A. Pokrivač, ki si je precej poškodoval roko, v Leuth v bolnici pa je fant Fr. Vogler, ki ima zdrobljeno nogo. Iz iste bolnice se je vrnil Štefan Rogelj, ki je bil pred tedni v jami zasut. — No, sedaj pa še nekaj veselega! Ženimo se pri nas ne veliko, pa kadar se, je pa takrat bolj veselo! V decembru se je poročil Ivan Pezdevšek z Emo Krejan. 28. januarja sta pa stopila pred oltar Anton Globokar, ki stanuje Travesiere 46. in Angela Gajšek iz vasi Eysden.

„Še kaj drugega novega? Vidite sem strašno radoveden!“

„Samo to bi Vas še rad prosil, gospod, ki kajtenge pišete, da vsak mesec veliko napišete iz Eysdena. Potem bodo ljudje tudi raje naročili Vaš list.“

„Veš, prijatelj, to je tudi moja srčna želja. Pa kaj pomagaj, ko nimate v Eysdenu radio-oddajne postaje, jaz pa sprejemnega aparata ne, pa se ne moremo kar po zraku zmeniti, kaj je novega. Veš kaj, kar pogodiva se in vsaki mesec mi boš poslal dolgo poročilo o vsem, kar se tu pri vas novega zgodi; obljubim Ti, da bom prav rad vse natančno naštamnati dal v svojega „Rafaela“. Sicer sem pa jako zadovoljen, da je zadnje čase naš list v Eysdenu dobil toliko novih naročnikov. Ali mi mogoče znaš povedat, kdo je najbolj pridno agitiral za „Rafaela“.“

„Tega pa ne upam povedat, ker ga boste potem dali v kajtenge.“

„Kaj bi, saj je prevelik, da bi ga v papir deval. Če bom pa njegovo ime zapisal, pa ne bo nič tako hudega. Kar povei!“

„Bila sta to predsednik društva sv. Barbare Franc Kovačič in Franc Jelovšek in tudi g. učitelj se trudi, da pridobi novih naročnikov.“

Poslovala sva se z znancem.

S tiho željo v srcu, ki jo smem tudi tukaj povedati, sem hitel proti Waterscheiu, da bi namreč vsi naši slovenski kantinerii in gostilničarji imeli v svojih lokalih našega „Rafaela“ na prav vidnem mestu, da bi ga mogel čitati vsak gost. Vsem onim pa, ki se trudijo za razširjanje dobrega tiska, najlepša hvala!

O občnem zboru društva sv. Barbare, ki se je vršil 11. decembra lani sem še naknadno zvedel sledeče:

Vršil se je občni zbor v lokalu pri g. Brečko (skrben član tega društva, ki ima svojo kantino na cesti proti rudniku), navzočih je bilo okrog 50 članov. Po naročilu funkcionarjev se je izvolil odbor: predsednik Fré Kovačič, tajnik Anton Glohevník, blag. Davorin Brečko, odbar: Fr. Jelovšek, Fr. Petelien, Iv. Gramc, knjižničar g. Svato Stoviček. G. učitelj Stoviček je imel ob zaključku daljši govor o šoli, socialnih razmerah, štetnih, o stikih izseljencev z domovino. Obrazložil je tudi stališče in pomen naših državnih zastopstev v tujini. Mislimo malo na bodočnost in ne le na sedanost!

Proti večeru sem jo primahal ves premražen v

Waterschei.

Tu sva se našla ž njim, ki sem ga v Eysdenu iskal. Skrbna in blaga mamica gospa Černjak, ki imajo na Weg op Asch 88. svoj fotografski atelje in slovensko gostilnico, ki kaj prijetno spominja na naše vaške slovenske gostilnice ob cesti, nama je pripravila feist večerjo: v kisló zeljo povito meso (kako se tej dobri špiži pravi, res ne vem! na kuhinjske umetnosti se namreč prav nič ne razumem), pa sva trčila še en biljard, potem pa v „modern“ hotel — bolj nemoderne spomina — k počitku. Pred leti sem namreč že tu enkrat prenočeval, pa sem s i dobro zapomnil, da ni bilo takrat vode za umivat, pač sem moral skakati od praga do postelje, ker so bila tla čisto mokra..... Pa sem se zato po pravici bal, da bom moral tudi sedaj spat v ravno tisti sobi. No, in vidiš ga šmenta, ravno tja notri so me poslali. Pa sem bil kar zadovoljen, ker mokra tla so se že posušila, vodovod je na tudi funkcioniral.....

Takoi po sv. maši, kjer naju je kljub temu, da sta v cerkvi dve veliki peči, prav pošteno zeblo — peči sta namreč mrzli

kot led; ubogi reveži ti Belgijci, imajo premalo premoga, našega holandskega pa ne marajo! — sva obiskala našega prijatelja, predsednika tamkajšnjega društva g. A. Pompe. Ta nam je povedal sledeče novosti iz Waterscheia.

Vedno se jih več ponesreči pri težkem delu v rudniku. Tudi g. Pompe je bil ranjen na roki, že 8 tednov praznuje. Verbovšek Ivanu se godi še huje, že nad dva meseca si zdravi v bolnici svojo zlomljeno nogo.

O plači vsi tožijo, da je slaba. Še slabša, kakor v Eysdenu. Kopač zasluži 30 do 40 frs, šleper pa le 28 do 35 frankov na šiht. Kdor dela na akord, se mu lahko posreči, da dobi do 60 frs. na šiht; tudi v Waterscheiu se ne odpušča delavcev, pač pa se kopači za premog sprejmejo v delo.

Lani je odišlo nekaj Slovencev v domovino, sedaj se vsak drži svojega dela. Pač pa namerava v kratkem odriniti proti domu Anton Benet, ki želi prostovoljno k vojakom; najraje bi šel k letalcem. Korajžen fant!

Obiskal sem še nekaj drugih znanih mi družin, tako skrbno Fleretovo družino, potem Komacove na Bld. Circulaire 58, kjer smo našli pridno Marijo, ki zna tako lepo na violino igrati, doma. In pa navdušena Slovenka je naša Marija, pa zapoje tisto lepo našo: Jaz nisem Taljanka, pa tudi ne bom, sem zvesta Slovenka, in ljubim svoj dom.....

Pri Kodrovih sem našel pridni Pavlo in Rozo, ki sta bili tako veseli podobic in sta obljubili, da bosta tudi radi molili. Ne pozabiti!

Zwartberg

je najmanjša naših slovenskih kolonij v belgijskem Limburgu. Niso pa zato nič manj marljivi, posebno v društvenem življenju, katerega vodja je g. Franc Tanšek, Cantina III. Marsikaj zanimivega nam je povedal g. Tanšek. Najprej o:

Društvu sv. Barbare, ki šteje 28 članov. Občni zbor društva se je vršil 15. januarja, izvoljen je bil star odbor, in sicer: preds. Fr. Tanšek, tajnik Ant. Vodopivec, Place de Rome 25., blaginik Al. Dobič. Občnega zbora se je udeležil tudi g. Štoviček, ki je v svojem govoru obrazložil današnji seocialni položaj, in vspodbujal k vzajemnemu delu. Debate se je članstvo prav živahno udeleževalo.

Nekaj posebnega za Zwartberg in za Belgijo sploh je dejstvo, da pripravlja g. Tanšek izlet z avtobusom v domovino. Čas odhoda je določen za 10. ali 12. avgusta, potovanje bo trajalo v vsem 17 dni, od tega prebijejo izletniki 5 dni na potu. Peljali se bodo preko Köln, München, Passau, Dunaj, Odenburg (Madjarsko), Zagreb v Ljubljano. Potovanje bo vsekakor zelo zanimivo, in tudi — ker je glavno — zelo poceni. Stane namreč za tja in nazaj le 500 frankov, katera svota se lahko vplačuje tedensko po 20 frs. Poleg petsto frankov je treba le še eno — to je dobrega želodca, ker pet dni v avtobusu ni špasa!

In še drugih veselih in žalostnih novic smo zvedeli okrog po Zwartbergu. V bolnici Lüttich se v sanatoriju zdravi že nad 4 mesece Daniel Mlakar. — Poročila sta se Anton Kovše in Ivana Pec, oba iz Zwartberga. Da bilo bi srečno!

Draginja raste, so tožile naše skrbne mamice. Vse se je podražilo, kar človek najbolj rabi pri hiši, kakor tabak, meso, sladkor in ta ljubi kofetek.....

Še za enega bolnika smo zvedeli, je to Emerik Novak, ki trpi že nad 9 mesecev na slabokrvnosti. Nahaja se v sanatoriju Tesendro. V Jugoslaviji ima mater, ki čaka na njegovo vrnitev.

(Se nadaljuje).

DOPIS IZ NEMČIJE.

Moers-Meerbeck. Škofija v Münster je imenovala vlč. gospoda vikarja Tensundern za duhovnega vodjo vseh Slovencev v Nemčiji. Častitamol!

Dne 22. januarja je imela naša „pogrebna blagajna“ svoj občni zbor. Za predsednika je bil izvoljen Anton Koncilja iz Gelsenkirchen, blaginik je postal Brunik iz Karnap, tajnik Vodušek iz Osterfelda. V preteklem letu je bilo izdatkov 1600 RM., staje blagajne je 3495.22 RM.

Dne 29. januarja je imela Zveza katoliških društev — Jugoslovanov v Nemčiji svoj letni občni zbor. Zastopana so bila skoro vsa društva, ki so nam kljub intrigam nasprotnikov ostala zvesta. Zelo navdušeno sta govorila g. Tensundern in tovariš Vabič. Zvezna pisarna, ki jo vodi predsednik sam, je imela v preteklem letu 155.49 RM. dohodkov, izdakov pa 227.— RM. Primankljaj se je kril z Zvezinim prispevkom. Predsednik Zveze je podal zelo obširno letno poročilo. Nove volitve so podale sledeči odbor: predsednik Ivan Lindič, U-str. 19. Moers-Meerbeck, podpredsednika Pokavec iz Gladbecka in Vabič iz Momborg-Hochheide, tajnik Sapotnik iz Meerbecka, blagajnik Vabič. Preglednika Koštomaj in Breznikar. Okrožni predsedniki, ki spadajo tudi v ožji odbor, so; za severno Westfalijo Pokavec Franc, Gladbeck, za južno Westfalijo Ivan Boštjančič Herne-Börnig, za Porenje desni breg Jozef Čič iz Hamborn-Marxloch, za levo Porenje Breznikar Hochheide. Pri slučajnostih se je pojasnilo, kako se je razdelil denar, ki ga je Zveza prejela za otročje obdarovanje, za kar ima največ zaslug g. komisar Goričan iz Düsseldorfa. Bog nam daj dosti takih poštenih borcev za pravično stvar, kakor je g. Goričan!

Vsem našim Slovincem v Nemčiji! V dneh od 25 febr. do 4. marca obišče nekatere večje kolonije izseljeniški duhovnik iz Holandije g. Oberžan. Ob tej priliki želi priti v stik z vsemi voditelji našega društvenega gibanja v Nemčiji. Po programu, kakor ga je določila Zveza jugosl. katol. društev, bo dal v nekaterih krajih našim ljudem tudi priliko

za prejem sv. zakramentov. Glavni namen njegovega prihoda je, da se pogovori z našimi ljudmi glede lista „Rafael“. V ta namen se bodo vršili tudi na več krajih sestanki!

Vljudno vabimo vse Slovence tako k cerkvenim pobožnostim, kakor tudi k sestankom.

Natančneje sporočilo prejmete od Zveze jugosl. katol. društev.

UREDNIŠKI KOT.

Ti, presneti urednik! Vedno in vedno obljublja, da bo točen. Pa bolj ko obljublja, bolj se zakasni. Koliko jeze se je že streslo v teh dneh na njega. Nekateri so mu celo zagrozili, da se mu izneverijo, če ne bo bolj točen. No, če Vam smem zaupati: urednika samega prav pošteno jezi — če je jeza sploh dovoljena —, da je zopet nafarbal svoje naročnike. Pa kaj si more pomagat, če ga je pa ta „španska“ položila za nekaj dni v postelj, ravno takrat ko bi trebalo sedeti za uredniško mizo. Toliko v pojasnilo, da ne bo zamere!

Prihodnje dopise prosim vsaj do 28. tm.!

Uprava pa prosi vse zamudnike, do čimprej poravnajo zaostalo naročnino. Ravnotako prosimo tudi, da nam pošljete naročnino za tekoče prvo pol letje čimprej. Najbolje je, da se plača kar za celo leto, pa si bomo najboljši prijatelji — tako pravi naša „upravna“. —

Slovincem priporočamo sledece holandske firme:

H. G. Nols,

gostilničar

EYGELSHOVEN.

— V njegovi hiši je tudi društveni lokal. —

Hub. Reumkens-Beckers,

mesar v NIEUWENHAGEN, KERKSTR. 18.

A. Heuschen,

gostilničar

— NIEUWENHAGEN, RAADHUISSTR. 8. —

V tej hiši je tudi naš društveni lokal.

M. W. Boessen,

trgovina z mešanim blagom,

NIEUWENHAGERSTR. LAURADORP, WAUBACH.

Wed. J. De Droeg-Penders

trgovina z mešanim blagom,

— KERKSTRAAT NIEUWENHAGEN. —

J. Janssen,

brivec, KERKSTRAAT 48 — NIEUWENHAGEN.

Tiskarna R. Hamers-Custers

— NIEUWENHAGEN. Telef. 49. —

J. Mulders,

apotekar, KERKSTRAAT, — NIEUWENHAGEN.

P. Savelsberg,

manufakturna trgovina „De Kleine Winst“,

— NIEUWENHAGEN, HEERENWEG 24. —

J. Mosmuller,

trgovina mešanega blaga,

— NIEUWENHAGEN, HEERENWEG 41-43. —

P. Heynen Rutter,

trgovina-pekarija,

NIEUWENHAGERSTRAAT 80 — WAUBACH.

Sistermans-Vreuls

mesar, Heerenweg 70. Telef. 14, NIEUWENHAGEN.

J. Mosmuller-Jurgens

krojač, PUTSTRAAT 9-11, — NIEUWENHAGEN.

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka jugoslovanskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA PODRUZNICA HEERLEN

TU SE DOBE VEDNO
DINARJI PO NAJBOLJŠI
VALUTI.

Najboljsi in najprimernejsi holandski kato-
liski dnevnik za Slovence v Limburgu je

IMBURGSCH DAGBLAD

S SVOJO VISOKO ZAVAROVALNICO

UPRAVA: HEERLEN, NOBELSTRAAT No' 13.

PODRUZNICE: KERKRADE, Einderstraat 38
SITTARD, St. Petrusstraat 4
MAASTRICHT, Stationstr. 43

Narocnina: cetrletno 2.65 fl, mesечно 0.90, in tedensko 0.20 fl.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec